

РЕШЕНИЕ

№ 4593

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 26.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3668** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. К. К. от [населено място], подадена чрез адв. А. Г. - САК, срещу Заповед № 22 - 4332 - 004553/07.09.2022 г. на Полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП.

Със заповедта, на основание чл. 22 от ЗАНН е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б "б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят твърди, че не е извършил вмененото му нарушение. Твърди се, че К. е оспорил показанията на полевия тест и е дал кръвна проба като в тази връзка се посочва, че установените стойности при кръвната проба са определящи. Релевират се доводи, че употребата на наркотични вещества и техните аналози следва да е безспорно установена. Моли се да се отмени заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява се от адв. Г., който поддържа жалбата и моли да се отмени заповедта. Представя Постановление за прекратяване на наказателното производство.

Ответникът, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град намира, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Заповедта е издадена на 07.09.2022 г.

Връчена е лично на жалбоподателя на 09.03.2023 г., жалбата е подадена чрез административния орган на 23.03.2023 г. Т.е., жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, имаща интерес от обжалването.

Разгледана по същество, е неоснователна. Съображенията за това са следните:

На 06.08.2022 г. в 23,24 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към ул. „проф. Б. Ц.“, Н. К. управлява лек автомобил марка „Х. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. П. В., като при спирането на автомобила се установява, че водачът управлява автомобила без да притежава валидно СУМПС. След направен тест за наркотични вещества и техните аналози с техн. средство Д. ТЕСТ 5000 е отчетен положителен резултат за кокаин. На водача е издаден талон за медицинско изследване №086805 и седем броя холограмни стикери. Във връзка с горното е съставен АУАН с бл. №538373 от 06.08.2022 г.

В резултат е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 22 - 4332 - 004553 от 07.09.2022 г. на пол. инспектор в отдел ПП при СДВР, на основание чл. 22 от ЗАНН, с която на Н. К. К. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото е приет като доказателство Талон за изследване №086805, с който водача е насочен да се яви във ВМА до 40 минути от връчването на талона. Няма доказателства, че същият се е явил и е дал кръвна проба. Не се представят и такива, направени в по-късен момент или в друга лаборатория.

Прието е и Постановление за прекратяване на наказателно постановление от дата 14.10.2022 г. на прокурор при СРП /същото не е в цялост/. От същото се установява, че К. е бил привлечен като обвиняем по наказателно производство за това, че на 26.07.2022 г. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества – кокаин. След извършена обаче кръвна проба се е установило, че в представената проба за кръв няма наличие на алкохол и наркотични вещества.

При така изложените фактически данни, като съобрази разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, при което се налагат следните изводи:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 4, т. 5, б. "а" и т. б се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая заповедта е издадена от Полицейски инспектор в сектор в ПП при СДВР. Същият изпълнява своите правомощия на основание Заповед №513д-1618/26.02.2018 г., издадена от директора на СДВР с оглед на което се явява издадена от компетентен орган в рамките на неговите правомощия.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Тя е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа разписаните със закона реквизити. Пълно и точно са изложени фактическите основания, обосноваващи налагането на принудителната административна мярка и са посочени съответните правни норми, представляващи основание за издаването на заповедта.

Заповедта е издадена на основание на съставения АУАН, в който е описана изцяло

фактичестката обстановка. Редовно съставеният АУАН се ползва с презумптивна доказателствена сила относно отразените в съдържанието му правнорелевантни факти, които съставляват основание за прилагане на ПАМ. Със съставянето му се образува административнонаказателно производство по Раздел II, Глава трета на ЗАНН - арг.: чл. 189, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 36 ЗАНН. Бидейки част от производство по установяване правопораждащия отговорността на водача състав на административно нарушение, съставянето на АУАН предхожда актовете на компетентните органи по чл. 172, ал. 1 и чл. 189 ЗДвП, с които окончателно се решава въпросът за отговорността му (Глави VI и VII ЗДвП, вр. с чл. 36 ЗАНН). Доколкото ПАМ се прилага за преустановяване на извършваното и констатирано с АУАН правонарушение, органът не е длъжен да уведомява нарушителя за възможността за налагането ѝ. Независимо, че двете производства са самостоятелни и се подчиняват на различен правен режим, имат общ правопораждащ факт - извършено нарушение на ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1, б. "б. " от ЗДвП в действащата към датата на издаване на заповедта редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Несъстоятелни са твърденията в жалбата, че водачът е дал кръвна проба, тъй като липсват доказателства подкрепящи това твърдение. Относно представеното доказателство – Постановление за прекратяване на наказателно постановление и твърдението, че видите ли, след като предния път е нямал наркотици в кръвта, установено чрез кръвна проба, то и сега сигурно няма такива е най-малкото несериозно. Не може да се позовава страната на доказателства, които не са по това административно производство.

Безспорно е установено, че при проверката на водача с техническо средство е отчетена употребата на наркотици - кокаин. Издаден му е талон за изследване, който е приложен в административната преписка, от който се установява, че кръвната проба не е била предоставена. Несъстоятелно е твърдението в жалбата, че не става ясно дали е издаден талон за кръвна проба.

При тази законова регламентация, необходима материалноправна предпоставка за прилагане на мярката е отказ за проверка с техническо средство или да се даде кръв за медицинско изследване. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен АУАН от компетентните длъжностни лица, който като е посочено по-горе, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки, административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Предвид горното оспорената заповед е материално законосъобразна. Не са налице съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. В случая не са налице и отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК, тъй като процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Наложена ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като действа възпиращо и на останалите водачи. Също така, с прилагането на ПАМ се изпълнява и целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, управлявал след употреба на наркотично вещество, тоест тя има и преустановителен ефект. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага под прекратително условие - до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на нормативно определения максимален 18 - месечен срок, ако до този момент въпросът за отговорността не е решен, ПАМ следва да се счита автоматично за отпаднала с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано нейното действие.

По изложените съображения, следва да се приеме, че правилно административният орган е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка, след като е установил наличието на материалноправните предпоставки, предвидени в нормата на чл. 171, т.1, б. "б " от ЗДвП, поради което подадената жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 4 от ЗДвП, Административен съд – София-град, III отделение, III състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. К. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк],[жк], [улица], вх.Б, ап.22, срещу Заповед № 22 - 4332 - 004553/07.09.2022 г. на Полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, съгл. чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: